

BUCUREȘTIUL E MAI DIFICIL CA TORINO!

Trec zilele și vom fi repede în fața returului dintre Rapid și Juventus. Expresia, justificată, „meci de 180 de minute”, și-a găsit o frecvență utilizare în comentariile presei peninsulare pentru că, acum, sutele de mii de suporteri ai „bătrânei doamne” își anină speranțele de ultimele 90 de minute, de acel stupid (pentru noi) gol realizat de Magnusson. 180 de minute s-au derulat pe jumătate în avantajul sau în dezavantajul rapidiștilor? Iată întrebarea pe care ne-o punem acum.

Argumentele care pledează pentru Rapid (și împotriva Juventusului):

a) Înainte de orice, handicapul minim.

b) Speratul avantaj al terenului, reprezentat de spectatori mulți și entuziaști, de un teren în stare cât mai bună și de avântul, de ambiția rapidiștilor.

c) Repunerea în funcțiune a cuplului Ionescu-Dumitriu, dar o repunere la cea mai înaltă tensiune, o armă care — după părerea mea — reprezintă cel mai eficace antidot în fața unei apărări masive și experimentată ca aceea a lui Juventus.

Ce pledează pentru Juventus și împotriva Rapidului? (scotim că tehnicienii clubului din Giulești, care s-au dovedit așa de perspicaci în studierea campioanei Italiei, au și trecut pe lista observațiilor lor atuurile adversarilor, amintite în cele ce urmează):

a) În general cunoscuta specializare a echipelor italiene pentru jocul defensiv și în special capacitatea lui Juventus de a scoate maximum de profituri din particulele în care este dominată. Se și spune, de altfel,

b) Scontata enervare a rapidiștilor, dacă nu reușesc cit mai repede golul egalizator pe tabela de marcaj Torino-București. „Dacă în primele 30 de minute nu primim gol, măturăse rutinatul Cinesinho, vom avea pe jumătate necazuri cu Rapid. Eu vă cunosc firea. Semănați mult cu ai mei, cu brazilienii. Vă scoate din sărite rătărea unor situații clare...” (aviz rapidiștilor!)

c) Reușirea unor contraatacuri. Heriberto Herrera nu a ascuns deloc — în declarațiile făcute colegilor italieni și nouă — că la București va miza totul pe atacuri surprinzătoare, roluri în care îi vede ca protagoniști pe Zigoni, Menichelli și — apoi — pe Magnusson. Și se știe că — dispunând de un spațiu mare în față, cu mai puțini adversari în cale, misiunea atacantului e mai ușoară, în vreme ce aceea a apărătorului se îngreuiază.

Punind de o parte și de alta argumentele de mai sus și, reținând ca determinante în judecata întâlnirii de miercură ce vine golul lui Magnusson (pentru Juventus) și familiara ambianță a terenului propriu (pentru Rapid) am ajuns la concluzia din titlu. Acum, meciul de la București este mai greu pentru Rapid decât cel de la Torino și tocmai de aceea campionii noștri au datoria să se concentreze spre a completa pe stadionul „23 August” un promițător început de performanță, aplaudat cu sportivitate pe marele stadion din Torino.

CE VA FACE JUVENTUS? CUM SA RĂSPUNDA RAPIDUL?

Să anticipăm dispunerea pe teren a Juventusului pentru menținerea avantajului de un

contribuțiile ofensive, menite a egala raportul de forțe din careul oaspeților unde se vor găsi, cu siguranță, în permanență 7—8 jucători în tricouri alb-negre.

O ultimă întrebare care apare pentru Rapid: se impune sau nu efectuată operațiunea de marcare a lui Castano? Credem că da și am ajuns la această opinie fiindcă toate echipele care au reușit să-l împiedice pe „libero” să acționeze în voie au zdruncinat din temelii redutele „catenaccio”. Numai că intervențiile jucătorului nostru se cer efectuate cu mare promptitudine și inteligență, rol în care s-ar culege multe roade, încercând depozitari sau interceptii la mingile aspirate de Castano fiindcă sint baloane prețioase, de cele mai multe ori pierdute de atacul advers în preajma sau în interiorul careului de 16 metri.

Eftimie IONESCU

Haidu plonjează în picioarele lui Claramunt

VALENCIA—STEUA 3-0 (2-0)

STADIONUL „Mestalla”, 40.000 spectatori

AU MARCAT: Claramunt (min. 1), Ansoa (min. 43 și 74)

VALENCIA: Abelardo — Tatona, Mestre, Roberto, Vidagany — Cayuela, Paquito — Guillot, Waldo, Ansoa, Claramunt.

STEUA: Haidu — Sătmăreanu, Jenei, D. Nicolae, Halmageanu — D. Popescu, Negrea — Avram, Constantin, Soa, Voinea.

ARB. Fr. Francesconi (Italia), foarte bun.

RAPORT de cornere: 16-5 pentru gazde.

TREI ÎNTREBĂRI DUPĂ JOCLUL DE LA VALENCIA

1. CUM A JUCAT STEUA?
2. CUM JOACĂ VALENCIA?
3. NE MAI PUTEM CALIFICA?

Iată cele 3 întrebări tip care mi-au fost adresate de toți cei cu care am stat de vorbă după înțorcerea din Spania și cărora încerc să le răspund în aceste rânduri.

1

Steua a jucat mai slab decât în multe meciuri ale sale din această toamnă și care i-au adus primul loc în clasament. Unele zăre spaniole, „MARCA” din Madrid, „LEVANTE” și „LAS PROVINCIAS” din Valencia, de exemplu, au avut aprecieri favorabile la adresa echipei noastre, subliniind tehnicitatea unor jucători, viteza altora, alura atletică a echipei. Noi însă, ca și antrenorii Covaci și Onisie, am apreciat jocul steliștilor pe „Mestalla” în raport cu ceea ce pot fi în mod obișnuit, ca să nu apărăm prea exigenți și să-l apreciem în raport cu ceea ce autodepășire care li s-ar fi cerut pentru un meci internațional oficial, alt de important ca acesta și pentru care s-au pregătit special. Or, părerea noastră este că jumătate din componenții echipei au jucat sub randamentul lor normal. Haidu, mai întâi, care a

primit două goluri parabile și care, vrînd-nevrînd, te fac să uiți alte intervenții salutare. Ce vreți? Aceasta-i soarta portarilor: mai repede le uiți bravurile decât gafele, atunci cînd echipa pierde cu 3-0...

Din linia de fund, cel mai bun, Dumitru Nicolae, joc sigur tot timpul, două intervenții de ultima instanță care au însemnat două goluri mai puțin în repriza secundă: o minge scoasă cu capul de pe linia porții și un „spit” de ultima fracțiune de secundă care i-a suflat golul din picior lui Ansoa. Sub media comportării lor din ultima vreme Jenei, Halmageanu și Sătmăreanu. Ultimul și-a mai revenit după pauză.

Mijlocașii D. Popescu și Negrea au fost cu totul nesatisfăcători la marcaj. Jucînd departe de adversari, aceștia și-au făcut nestingheriți jocul la mijlocul terenului. Extremul stînga Voinea a jucat retras dar contribuția sa la echilibrul compartimentului median a fost redusă. Jucător de virf, Voinea a fost mai util atunci cînd a participat la fazele de atac.

Dintre atacanți, cel mai bun a fost Sorin Avram, singurul care și-a depășit nivelul de campionat. Constantin nu s-a ridicat peste nivelul coechipierilor, în prima repriză, dar, după pauză, cînd s-a dus mai mult în față, a avut un rol activ și a ajuns de două ori în situații clare de gol. În fine, Soa, în nota obișnuită, mai puțin frecvența șuturilor la poartă. Care, de fapt, constituie atu-ul său...

2

Am văzut la televizor meciul Real Madrid—Hvidovre Copenhaga și apoi, pe viu, Valencia—Steua. Ambele jocuri mi-au confirmat părerea că spaniolii joacă foarte mult fotbal de dragul fotbalului. În orice caz, jocul lor e mai plăcut decât al italienilor, de pildă, care joacă — în orice împrejurare — mai întii pentru rezultat.

Valencia e o formație care te impresionează prin gradul de tehnicitate al jucătorilor, prin predilecția pentru combinații, pentru ofensivă. Atacanții săi urmăresc să realizeze goluri nu prin presiune inversunată, prin mingi lungi, prin angajare fizică ci prin joc combinativ, prin țesătură de pase care să prindă apărarea adversă pe picior gresit. „Un-doi”-ul este arma lor favorită. Și nu e vorba de „un-doi”-urile obișnuite pe aripă, în general mai ușor de efectuat, ci de „un-doi”-uri pe centru, între Waldo și Ansoa, atacanți centrali, care nu se sfîșiesc să încerce această combinație pe porțiunea de teren care, de regulă, e cea mai aglomerată. Unul dintre ei pasează, celălalt „șterge” puțin balonul, deviindu-l, și cel care a

inițiat acțiunea țîșnește, bolid, la preluare sau la șut direct. Claramunt joacă pe dreapta sau pe stînga, după cum o cere faza iar Guillot aduce atacului aportul unei ridicate tehnicități, mai puțin susținută însă de viteză. Paquito și Cayuela joacă în scară, primul mai în față. Amin-doi șutează de la distanță. Fiind mereu liber, la Valencia, Cayuela a făcut întreg jocul echipei.

Apărarea valenciană n-a fost prea mult sollicitată dar a dat semne de slăbiciune atunci cînd Steua a apăsat puțin peala în atac, concedind 3-4 ocazii mari de gol pe care bucureștenii, din păcate, nu le-au putut fructifica. Ni se pare exclus ca la București să nu primească goluri. Portarul Abelardo are reflexe bune, curaj, plasament.

3

Si acum marea întrebare.

Răspunsul semnatarului acestor rânduri este: da; calificarea echipei noastre nu este exclusă; stă în puterile ei.

Trebuie însă, în primul rînd ca Steua să joace bine, așa cum știe, nu cum a făcut-o la Valencia. Jucătorii români au avut ocazii pentru 3 goluri chiar acolo, la Valencia, unde inițiativa în joc a fost a gazdelor. De ce n-ar avea la București 3-10 ocazii, din care să fructifice 4? Repet, Valencia nu are o apărare de tip italian, de care să ne temem, chiar dacă — cum, de altfel, apare firesc — antrenorul Mundo ar aglomera mai mult careul, conform regulilor nescrise ale meciurilor retur, în deplasare. Si apoi să nu uităm că spaniolii, venind de la +14 sau 16 grade, nu se vor simți deloc în elementul lor la temperatura noastră de la 14 decembrie, așa cum napolitanii nu s-au simțit la Edimburg, unde au pierdut — în fața lui Hibernians — tot un avantaj de 3 goluri...

Important mi se pare însă mai ales, ca Steua să nu primească gol. Un singur gol marcat de Valencia ar cere steliștilor... cinci! Adică realizarea unei isprăvi ca cea a lui Dinamo Pitești care — după ce a pierdut cu 0-3 la Toulouse — a cîștigat acasă cu 5-1.

Si cum Valencia este, totuși, altă echipă decât Toulouse...

Pozitiv mi se pare faptul că steliștii nu se lasă impresionați de înfrîngerea suferită și că sînt decizi să-și joace curajul șansele de calificare.

Între altele, ei știu că 14 decembrie este ziua de naștere a lui Constantin (împlinște 35 de ani) și cădoul pe care vor să i-l facă joii coechipierului lor este calificarea.

Ar fi un cadou frumos și pentru noi, care — totdeauna — reserăm îi vom prefera optimismul...

Radu URZICEANU

Greavu, în una dintre spectaculoasele lui sărituri la balon, aplaudate și pe „Stadio Comunale” din Torino.

la Torino, că titlul de campioană l-a obținut apărarea și nu atacul. Cea mai mare mulțumire a antrenorului Heriberto Herrera a constituit-o nu însășișirea lui Del Sol, ci a lui Castano, căpitanul și „il libero” al negrilor, omul care conduce totul în teren și dă siguranță coechipierilor.

gol și eventuala lui augumentare. Celebru Boniperti, — ațîția ani gloria Juventusului și o bună bucată de timp directorul clubului torinez — îmi schița astfel probabila așezare a campionilor Italiei; am trecut, pentru apărătorii din linia ultimă, și pe atacanții noștri ce-i vor avea în grijă:

Salvadore	Bercellino	Sacco	Leoncini
Codreanu	Ionescu	Dumitriu	Năsturescu
	Del Sol	Cinesinho	Magnusson
	Zigoni	Menichelli	

Deci în locul aceluși 1-1-3-3-3 observat la Torino, un 1-1-4-3-2 prevăzut pentru București. Castano rămîne „piatra prețioasă” a bastionului defensiv proiectat de Heriberto Herrera; pentru cei patru din fața lui (Salvadore, Bercellino, Sacco și Leoncini) se va cere în primul rînd ajutorul lui Del Sol. Deși nu mai are strălucirea tehnică de odinioară, spaniolul rămîne un jucător de mare putere de luptă, cu o deosebită capacitate de acoperire a terenului și pe plămîinii lui fără fund pune mare preț antrenorul paraguayean. Cinesinho și, mai ales, Magnusson sînt desemnați să declanșeze contraatacurile, să-i lanseze pe Zigoni și Menichelli spre poarta lui Răducanu. Rețeta nu prezintă o noutate pentru ceea ce pregătesc, de regulă, echipele în deplasare.

Acestei previzibile stringeri a rîndurilor din apărarea juventistă, Rapidul trebuie să-i răspundă cu arma cu care nu se pot mîndri multe echipe, dar existentă în arsenalul feroviarilor: spontaneitatea acțiunilor de atac. Imaginația, inspirația lui Ionescu și Dumitriu, în special, pot avea un efect deconcertant asupra unei defensive obișnuite cu înaintări în forță. Și mai este încă ceva: șutul de la distanță. Aici, Rapidul îi are pe Jamaichi și pe Dinu. Am văzut pe Juventus primind de la Fiorentina un gol de la 30 de metri, prin lovitură magistrală a unui fundaș, Brugnara. Deci, o invitație pentru Lupescu, Dan, Motroc și Greavu. Dar, numindu-i pe acești „ulțimi mohicani” din fața lui Răducanu, să le amintim că grija pentru a asfixia, din primii metri contraatacurile Juventusului, nu are voie să le paralizaze